

poskytnutých mu vyrovnáním, dokázati, že nemá zavinění ani na tom, že nezaplatil splatné částky kvoty před poskytnutím dodatečné lhůty. O to se dovolatel ani nepokusil, a hledí-li se k tomu, že již před poskytnutím dodatečné lhůty byl v prodlení s placením po dobu 2 po případě po dobu 4 měsíců, aniž to omluvil, byl by pozbyl slevy a výhody i za účinnosti dřívějších předpisů. Nestačí proto k jeho omluvě, že ihned po poskytnutí dodatečné lhůty zařídil, aby splatné částky kvoty byly zaplacený, když měl možnost jiným způsobem, než který volil, zavčasné zaplacení nejen zaříditi, nýbrž také uskutečniti, a stačí po té stránce odkázati na důvody napadeného rozsudku.

Čís. 15398.

Obchodník nie je zodpovedný za škodu, ktorú utrpel zákazník tým, že v jeho obchodnej miestnosti na dlážke, zvlhčenej za mokrého počasia obuvou ľudí prišlých zvonka, skl'zol a upadol.

(Rozh. zo 16. septembra 1936, Rv III 412/36.)

Manželka žalobníka pri nakupovaní v obchode žalovaných skl'zla na vlhkej dlážke ich obchodnej miestnosti, upadla a podľa prednesu žaloby utrpela pri tom úraz. Žalobu, ktorou sa žalobník domáhal z tohoto dôvodu na žalovaných odškodného, o b a n i ž š i e s ú d y zamietly.

N a j v y š š í s ú d dovoláciu žiadosť žalobníka zamietol.

D ô v o d y:

Žalobník tvrdí v žalobe, že úraz žalobníkovej manželky bol zapríčinený tým, že dlážka obchodnej miestnosti žalovaných, v ktorej sa žalobníkova manželka zdržovala cieľom nákupu, bola vlhká, jednak od vody, ktorá sa ta dostala tým, že bolo vlhké počasie a podlaha bola obuvou prichádzajúcich zvlhčená, jednak tým, že na dlážke bol rozliaty olej, a zakladá svoj žalobný nárok na tom, že sa žalovaní nepostarali o to, aby dlážka bola udržiavaná v takom stave, ktorý by nebezpečenstvo skl'znutia vylučoval, dopustili sa zavinenia, za následky ktorého sú zodpovední.

Odvolací súd bez porušenia formálneho práva zistil, že na dlážke v čase úrazu žalobníkovej manželky olej rozliaty nebol, a dovolacia žiadosť napáda toto zistenie neprípustným spôsobom, hodnotiac najmä svojmocne vierohodnosť svedeckých výpovedí, čo bolo výlučným právom odvolacieho súdu.

Pokiaľ ide o vlhkosť dlážky, spôsobenú vodou, je nesporné, že v deň úrazu bolo vlhké počasie, bol napadlý sneh a do obchodnej mestnosti bola prinášaná vlhkosť obuvou ľudí, prichádzajúcich zvonka, a tiež manželka žalobníkova — ktorá ako je nesporné prišla zvonka, z ulice — musela mať svoju obuv vlhkú.

Nemožno ukladať obchodníkovi za povinnosť, aby v svojej obchodnej miestnosti za vlhkého počasia udržoval dlážku stále v suchom stave a je to tiež — keďže ide o miestnosť, kde sa ľudia stále striedajú — aj fakticky neprevediteľné. Právom vyslovil súd prvej stolice — ktorého dôvody prevzal súd odvolací —, že je povinnosťou každého jednotlivca, aby sa sám zvýšenou opatrnosťou proti úrazu chránil. Nedopustili sa preto žalovaní žiadneho konania alebo opominutia, za následky ktorého by boli zodpovední, a žalobný nárok je v každom smere bezdôvodný.

Bolo preto treba dovoláciu žiadosť zamietnuť.

Čís. 15399.

Rekurs proti povolení knihovního zápisu jest přípustný i po uplynutí tříleté lhůty uvedené v § 64 knih. zák., nebyl-li stěžovatel dotčený knihovním zápisem zpraven o knihovním usnesení.

Přípustnost t. zv. smluvené fideikomisární substituce založené dědickou dohodou.

Nepříčí se § 96 knih. zák., povolí-li soud vklad smluvního zástavního práva na nemovitosti zatížené smluvenou fideikomisární substitucí s omezením, že se právo to vkládá bez újmy práv svěřenských nástupců.

(Rozh. ze dne 17. září 1936, R I 846/35.)

Podle odevzdací listiny byl na nemovitostech zůstavitelčiných vložen závazek zanechatí dům buď mezi živými nebo na případ smrti jednomu z vnuků zůstavitelčiných, Alžbětě nebo Adamu D-ovi. **P r v ý s o u d** vyhověl návrhu Barbory D-ové a Jana M-a, by bylo pro ně na tyto pozemky vloženo právo zástavní. **R e k u r s n í s o u d** návrh zamítl.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu s tím, že se zápis povoluje s dodatkem »bez újmy práv, jež příslušejí nezl. Alžbětě a Adamu D-ovým«.

D ů v o d y:

Stěžovatel Jan M. vytýká především, že rekurs nezletilé Alžběty a Anny D. proti usnesení soudu první stolice, jímž byl žádaný vklad zástavního práva povolen, byl nepřípustný, poněvadž byl podán teprve po uplynutí tříleté lhůty v § 64 knihovního zákona uvedené. Výtka tato není oprávněná. Podle § 124 knih. zákona má se sice knihovní soud starati o rychlé a správné doručení svých usnesení a dle § 125 knih. zák. platnost knihovního zápisu nezávisí na doručení. Ale předpokladem pravomoci knihovního usnesení jest, že o vyřízení knihovní žádosti byly uvědoměny osoby v § 123 knih. zák. jmenované (§ 31, odst. 5 a 3 zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 Sb. z. a n.). Usnesení knihovního soudu bylo právnímu zástupci nezl. Alžběty a Adama D. doručeno dne 5. února 1935 a byl proto jejich rekurs, který došel dne 5. března 1935,